

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 458/08-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. decembra 2009 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť B. K., S., zastúpeného advokátkou JUDr. Ľ. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 1457/91 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 1457/91 p o r u š i l základné právo B. K., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. B. K. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 500 € (slovom päťtisícpäťsto eur), ktoré j e Okresný súd Spišská Nová Ves p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á zaplatiť trovy právneho zastúpenia B. K. v sume 245,70 € (slovom dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov) na účet ustanovenej advokátky JUDr. Ľ. R., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Spišská Nová Ves j e p o v i n n ý uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 245,70 € (slovom dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 458/08-10 zo 16. decembra 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť B. K., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 1457/91 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľovi bola uvedeným uznesením ustanovená aj právna zástupkyňa v konaní pred ústavným súdom, a to advokátka JUDr. Ľ. R.

2. Z obsahu sťažnosti vyplynuli najmä tieto relevantné skutočnosti:

„Na Okresnom súde Sp. Nová Ves sa vedie konanie o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu a jeho nesprávnym úradným postupom č. k. 1 C 1457/91. (...)

Z tohto titulu žalujem Slovenskú republiku(...) z dôvodu prieťahov na Okresnom súde SNV a jeho nečinnosť bez akýchkoľvek úkonov od roku 1998 do 20 júla 2005 a žiadam, aby

som bol odškodnený nemajetkovou ujmom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sumou 3 000 000 Sk.

Na OS Sp. Nová Ves došlo k zbytočným priet'ahom v konaní a teda k porušeniu základného práva podľa čl. 48 odst. 2 Ústavy a ľudského práva podľa čl. 6 odst. 1 dohovoru. (...)

Ďalej poukazujem na moju s'ťažnosť zo dňa 16. 3. 2008 adresovanú predsedovi OS SNV, na ktorú mi dal listom zo dňa 27. 3. 08 neadekvátnu odpoveď. Nezdôvodnil nečinnosť súdu od roku 1998 do 20 júla 2005 bez akýchkoľvek úkonov. (...)

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. J. S., listom sp. zn. Spr 2/09 z 11. februára 2009 a právna zástupkyňa s'ťažovateľa „*upresnením s'ťažnosti*“ zo 16. februára 2009.

3.1 Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol tieto relevantné skutočnosti:

„Oznamujeme Vám, že spis sp. zn. 1 C 1457/91 sa z dôvodu odvolania od 23. 6. 2008 nachádza na Krajskom súde v Košiciach. Tunajší okresný súd vo veci rozhodol dňa 7. 5. 2008.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je možné podrobnejšie vyjadrenie. Tvrdenia s'ťažovateľa považujeme za neopodstatnené, nakoľko sám s'ťažovateľ svojím prístupom k prejednávanej veci spôsobil naťahovanie konania.

Netrváme na ústnom prejednaní veci.“

3.2 Právna zástupkyňa s'ťažovateľa vo svojom podaní zo 16. februára 2009 upresnila predmetnú s'ťažnosť, najmä rozsiahlo uviedla dôvody s'ťažnosti, presný petit s'ťažnosti a náležito odôvodnila aj priznanie primeraného finančného zadost'učinenia, ktorú v mene svojho mandanta upresnila na sumu 100 000 €.

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti s'ťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania

nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 1 C 1457/91, najmä po 15. februári 1993, pretože ústavný súd chráni ústavnosť spôsobom, ktorý upravuje ústava a zákon o ústavnom súde, pričom zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a neobsahuje ustanovenie o spätnej účinnosti, preto ústavný súd nemá oprávnenie konať a rozhodovať o porušení práv fyzickej alebo právnickej osoby, ku ktorému došlo pred 15. februárom 1993 (napr. I. ÚS 81/03).

Dňa 24. augusta 1990 podal sťažovateľ okresnému súdu žalobný návrh na „*neplatnosť rozviazania prac. pomeru*“ proti Č. (ďalej aj „odporca 1“), a 1. marca 1991 rozšíril svoju žalobu aj na F. (ďalej aj „odporca 2“), pričom od uvedeného dňa si uplatnil „*aj škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti*“. Vec bola vedená pod sp. zn. 2 C 1063/90.

Dňa 12. marca 1991 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok č. k. 2 C 1063/90-30, ktorým bol žalobný návrh sťažovateľa sčasti zamietnutý, pričom okresný súd týmto rozsudkom návrh sťažovateľa na „*náhradu škody vo vzťahu k odporcom 1. a 2. rade vylučuje na samostatné konanie*“.

Dňa 29. apríla 1991 sťažovateľ podal odvolanie proti uvedenému rozsudku okresného súdu.

Dňa 8. júla 1991 bola vec predložená Krajskému súdu v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“), aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa.

Dňa 27. septembra 1991 krajský súd rozsudkom č. k. 11 Co 106/91-96 napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil a zamietol odvolanie sťažovateľa „*proti výroku rozsudku o vylúčení veci náhrady škody vo vzťahu k odporcom v prvom a druhom rade na samostatné konanie*“.

Dňa 14. októbra 1991 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 22. októbra 1991 rozsudok č. k. 11 Co 106/91-96 nadobudol právoplatnosť.

Dňa 25. novembra 1991 bola žaloba sťažovateľa vo vylúčenej časti zaevidovaná pod sp. zn. 1 C 1457/91.

Dňa 26. februára 1992 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby oznámil, akú škodu vymáha od odporcov.

Dňa 18. decembra 1992 sťažovateľ oznámil okresnému súdu, že od odporcov sa domáha náhrady škody v celkovej sume 102 491 Kčs.

Dňa 6. mája 1993 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 26. máj 1993.

Dňa 26. mája 1993 bolo pojednávanie odročené na neurčito z dôvodu predvolania účastníkov konania.

Dňa 3. júna 1993 bolo nariadené pojednávanie na 30. jún 1993.

Dňa 30. júna 1993 bolo pojednávanie odročené na neurčito z dôvodu predvolania účastníkov konania.

Dňa 10. septembra 1993 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby odstránil nedostatky svojho podania.

Dňa 27. septembra 1993 sťažovateľ reagoval na uvedenú výzvu súdu.

Dňa 5. októbra 1993 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito, pretože sa nedostavili účastníci konania.

Dňa 3. apríla 1997 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 12. máj 1997.

Dňa 12. mája 1997 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 2. jún 1997.

Dňa 2. júna 1997 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu dokazovania.

Dňa 19. júna 1997 si okresný súd vyžiadal súvisiace spisy a dôkazy a vyzval odporcu 1, aby zaslal spis „o šetrení sťažnosti“.

Dňa 9. júla 1997 odporca 1 reagoval na výzvu súdu.

Dňa 6. októbra 1997 súd nariadil vo veci pojednávanie na 24. október 1997.

Dňa 24. októbra 1997 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 9. apríla 1998 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 24. apríl 1998.

Dňa 24. apríla 1998 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 12. jún 1998.

Dňa 12. júna 1998 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 11. októbra 2005 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby oznámil, či trvá na podanej žalobe.

Dňa 26. októbra 2005 sťažovateľ oznámil súdu, že na podanej žalobe trvá.

Dňa 9. marca 2006 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 31. máj 2006.

Dňa 31. mája 2006 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že sťažovateľ požiadal súd o ustanovenie právneho zástupcu v predmetnom konaní.

Dňa 23. augusta 2006 okresný súd uznesením č. k. 1 C 1457/91-65 priznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovil mu právneho zástupcu, advokáta JUDr. P. H.

Dňa 18. septembra 2006 advokát P. H. podal odvolanie proti uzneseniu č. k. 1 C 1457/91-65.

Dňa 30. októbra 2006 sťažovateľ požiadal súd „o zmenu advokáta“.

Dňa 2. novembra 2006 okresný súd uznesením č. k. 1 C 1457/91-71 ustanovil za právneho zástupcu v predmetnom konaní advokáta JUDr. L. S.

Dňa 31. januára 2007 právny zástupca sťažovateľa doplnil žalobný návrh.

Dňa 7. marca 2007 súd vyzval odporcu 1, aby sa vyjadril k doplnenému návrhu.

Dňa 19. marca 2007 sa odporca 1 vyjadril k doplnenému návrhu.

Dňa 23. apríla 2007 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 13. jún 2007.

Dňa 8. júna 2007 bolo pojednávanie nariadené na 13. jún 2007 odročené na 5. október 2007.

Dňa 30. júla 2007 súd uznesením č. k. 1 C 1457/91-93 pripustil zmenu petitu žalobného návrhu.

Dňa 5. októbra 2007 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu ďalšieho dokazovania.

Dňa 15. októbra 2007 súd uznesením č. k. 1 C 1457/91-104 pripustil do konania ako odporcu 2 S.

Dňa 30. novembra 2007 sťažovateľ založil do spisu „*dôkazný materiál*“ a predložil súdu „*rozšírenie návrhu*“.

Dňa 3. decembra 2007 okresný súd uznesením č. k. 1 C 1457/91-116 pripustil „*rozšírenie petitu žalobného návrhu*“.

Dňa 31. januára 2008 súd nariadil vo veci pojednávanie na 7. máj 2008.

Dňa 15. apríla 2008 sťažovateľ písomným podaním upresnil svoj návrh.

Dňa 7. mája 2008 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom okresný súd rozsudkom č. k. 1 C 1457/91-132 „*konanie o zaplatenie sumy 4.840,- Sk zastavuje a po právoplatnosti rozhodnutia vec v tejto časti nároku postúpi S. p. V prevyšujúcej časti návrh zamietla*“.

Dňa 2. júna 2008 sťažovateľ podal odvolanie proti uvedenému rozsudku.

Dňa 25. júna 2008 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa.

Dňa 27. augusta 2009 krajský súd uznesením č. k. 1 Co 173/08-164 napadnutý rozsudok v zamietajúcej časti potvrdil a zrušil napadnutý „*rozsudok v časti o zastavení konania o zaplatenie 4.840,-Sk a postúpení veci S. p., ako aj vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie*“.

Dňa 10. septembra 2009 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 6. októbra 2009 okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 13. november 2009.

Dňa 13. novembra 2009 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom okresný súd rozsudkom č. k. 1 C 1457/91-208 návrh zamietol a doplňujúcim rozsudkom č. k. 1 C 1457/91-213 rozhodol, že „*štát nemá právo na náhradu trov konania*“.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 1457/91 došlo k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je „náhrada škody“, t. j. vec, ktorej povaha (spor o zdroje príjmov sťažovateľa) si vyžadovala osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného, viac ako osemnásť rokov trvajúceho konania, v danom prípade zjavne nebola závislá od zložitosti veci, ale, ako je to ďalej vyhodnotené, predovšetkým od správania (postupu) okresného súdu.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil takú závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným priet'ahom. Predkladanie návrhov (napr. na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, upresnenia žalobného návrhu) alebo podanie opravných prostriedkov nekvalifikuje ústavný súd ako skutočnosti, ktoré môžu mať za následok zbytočné priet'ahy v konaní. Podľa právneho názoru ústavného súdu využitie možností daných sťažovateľovi procesnými predpismi (napr. Občianskym súdnym poriadkom) na uplatňovanie a presadzovanie jeho práva v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné priet'ahy (napr. I. ÚS 31/01). Na opakované nekvalifikované podania sťažovateľa v napadnutom konaní však ústavný súd nemohol neprihliadnuť pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadost'učinenia.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a predovšetkým poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania už viac ako osemnásť rokov je samo osebe celkom jednoznačne neprimerané.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že okresný súd bol v danej veci bez akýchkoľvek dôvodov opakovane dlhodobo nečinný, konkrétne v období od 5. októbra 1993 do 3. apríla 1997 (tri a pol roka) a od 12. júna 1998 do 11. októbra 2005 (viac ako sedem rokov). Okresný súd teda počas takmer jedenástich rokov vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ počas napadnutého súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K uvedenej nečinnosti, a teda k priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. Ústava

prítom v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných prietáhov. Okrem uvedeného ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Vzhľadom na to, že 13. novembra 2009 bol v predmetnej veci na okresnom súde vyhlásený rozsudok, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 €, ktorú odôvodnil najmä „*stavom právnej neistoty po dobu takmer 19 rokov*“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa a jeho podiel na zbytočných prietáchoch, a najmä vzhľadom na celkovo neobyčajne dlhé trvanie napadnutého konania považuje za primerané v sume 5 500 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 9. februára 2009 a upresnenie sťažnosti zo 16. februára 2009). Za dva úkony vykonané v roku 2009 patrí odmena v sume dvakrát po 115,90 € a režijný paušál dvakrát po 6,95 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkovú sumu 245,70 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 a 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2009